

далечъ надхвърлили всичко видено и чуто дотогава. „Ангелогласенъ“ го зовѣли всички, защото само ангелитѣ можели да притежаватъ такъвъ гласъ и такова изкуство. Но, въпрѣки нсички похвали, почести и слава, съ които билъ възнаграждаванъ всѣкидневно, той останалъ все сжщиятъ тихъ и скромненъ Иоанъ. Богатата и тържествена обстановка на двореца не му се нравѣла, похвалитѣ и почеститѣ го измжчвали, блѣскавиятъ дворецовъ животъ го задушвалъ. А когато императорътъ пожелалъ да го ожени за дъщеря си, Кукузелъ избухналъ въ негодуване и изказалъ всичко, що му тегнѣло. Той мечтаелъ да напустне двореца, да остане скромненъ монахъ до края на живота си и да бжде истински българинъ. Но първото му желание било да види своята престарѣла майка. Императорътъ го пустналъ да си отиде дома за кратко време, съ условие, че ще се върне пакъ въ двореца.

.....

Когато Иоанъ съ трепетъ пристжпилъ въ запусѣлия дворъ на бащината кжща, чулъ своята майка презъ сълзи да пѣе и нарежда:

— Мое дете, милъ Иоане, ахъ, где ли ми си!?

— Овде съмъ, майко! — извикалъ той, като влѣзълъ внезапно.

Тѣ се прегърнали и дълго плакали отъ радостъ...

А когато се завърналъ обратно въ Цариградъ, животътъ му въ двореца станалъ още по-непоносимъ. Мжката му по бащиния кжтъ и по майка му, която била вече къмъ края на живота си, нарастнала още повече. Желанието му пѣкъ да се отдаде на простъ монашески животъ и въ служба на Бога било непреодолимо. Той станалъ още по-затворенъ въ себе си. А споменътъ за срещата съ майка му заседналъ дълбоко въ съзнанието му. Затова по нейния тжженъ напѣвъ „Мое дете, милъ Иоане, ахъ, где ли ми си!“ той съчинилъ най-хубавото си произведение, което нарекълъ